

V daném případě však st-l bera v úvahu svůj tehdejší a nynější stálý plat (služné a místní přídavek) vypočítává, že při nové úpravě požitkové obdržel na stálých platech o 64 K ročně méně proti finančnímu efektu slovenské výhody původně přiznané. Nss, přihlédnuv k tomuto výpočtu st-lovu, seznal, že tvrzení st-lovo, že byl nař. rozhodnutím ve finančním efektu normální výhody původně mu přiznané zkrácen, jest oprávněno, ať již difference st-lem udávaná jest ciferně zcela správná čili nic.

Jestliže však žal. úřad při nové úpravě požitkové st-le ve finančním efektu slovenské výhody původně přiznané zkrátil, jest výrok jeho nezákonným. — — —

Č. 1737.

Administrativní řízení a řízení před nejv. spr. soudem: I. K předpokladům úspěšného odmítnutí rozhodujícího úředního orgánu pro předpojatost. — II. K ustanovení § 7 zák. o správ. s. (vázanost správního úřadu na názor vyslovený ve zrušovacím nálezu nejv. spr. s.)

(Nález ze dne 12. prosince 1922 č. 6.092.)

Věc: Bedřich W. v Teplicích-Šanově proti nájemnímu úřadu v Teplicích-Šanově stran zvýšení nájemného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím z — uznal nájemní úřad v T.-Š. za přípustné zvýšení nájemného z bytu o dvou zařízených pokojích, které najal Bedřich W. v domě manželů H. čp. — v T., ze 150 K měsíčně na 350 K a to od 1. prosince 1920.

Na stížnost B. W. zrušil nss nálezem z — rozhodnutí toto jako nezákonné. — — —

Na to vydal nájemní úřad po dalším jednání se stranami dne — rozhodnutí nové, jimiž svolil k zvýšení měsíční činže za tytéž místnosti z částky 150 K na 435 K, počínaje dnem 1. prosince 1920.

Zároveň zamítl nájemní úřad námitku B. W-a o podjatosti předsedy.

Rozhoduje o stížnosti B. W-a musel se nss předem zabývatí námitkou vadnosti řízení, vytýkající, že nebylo vyhověno návrhu na odmítnutí předsedy nájemního úřadu pro podjatost a že o návrhu tom nesprávně bylo rozhodnuto v senátu za předsedání zamítnutého.

St-l odůvodnil podjatost předsedy tím, že jest vůči st-li zaujat proto, že bylo původní rozhodnutí zrušeno ve prospěch st-le, a že z chování předsedy bylo usuzovati, že nadržuje při provedení důkazu odpůrci.

Ze správních spisů jde, že st-le zastupoval již před vydáním zdejšího nálezu z — týž právní zástupce, který učinil návrh na zamítnutí předsedy pro podjatost, že zástupce ten byl obeslán k místnímu jednání dne —, že intervenoval za st-le při jednání dne — a dne — a že při posledním líčení dne — a po vyhlášení usnesení, že se návrh na odmítnutí

předsedy zamítá, pustil se do dalšího jednání tím, že uznal, že se zadní místnosti užívá k účelům obchodním.

Za těchto skutkových okolností byl návrh st-lův odmítnut právem, neboť pokud jde o tvrzení, že předseda jest podjat proto, že původní rozhodnutí nájemního úřadu bylo nálezem nss-u z — zrušeno ve prospěch st-lův, neuplatnil st-l svou námitku o podjatosti úředního orgánu při prvním procesním kroku, který před ním učinil po tom, co se mu důvod podjatosti stal známým, čímž pozbyl práva, námitku tu v řízení později uplatňovati (srov. nález ze dne 15. listopadu 1920 č. 9228, Boh. č. 585 adm.).

Pokud pak jde o tvrzení, že předseda jest podjatým proto, že při provedení důkazů nadržoval odpůrci, neosvědčil st-l žádné konkrétní okolnosti, které by zakládaly podjatost předsedy po rozumu § 19, odst. 2. jur. normy.

V okolnosti, že o návrhu st-lově na odmítnutí předsedy rozhodnuto bylo v senátě za předsednictví odmítnutého předsedy sama, neshledal nss podstatnou vadou řízení, ježto nájemní úřady, jichž organizace a jednací řád vzhledem k jejich přechodné působnosti nebyly zákonodárstvím podrobně upraveny, nelze na roveň klásti soudům a nelze proto pro nedostatek úřadů jim nadřízených použítí analogie §§ 23—25 jur. normy. Mělo-li se státi o návrhu usnesení, mohlo se tak státi právě jen v senátě, jenž dle § 23 zákona z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. jest povolán k rozhodování.

Zabýváje se věcnými důvody stížnosti musel nss především přiznati oprávněnost námitky, že žal. úřad, rozhoduje po vydání zdejšího nálezu z — znova o žádosti pronájemců za zvýšení činže, počínaje dnem 1. prosince 1920, nedbal přes ustanovení § 7 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 právního názoru, z něhož vycházel nss v tomto nálezu. V nálezu tom vyslovil nss, že zákon o ochraně nájemníků dovoluje v § 8 zvýšení činže jen z důvodů tamtéž pod č. 1—4 taxativně uvedených, a že mezi tyto důvody nelze vřaditi důvod, že z místností obchodních jest vzhledem k jejich většímu frekventování a tím k většímu opotřebení domu přiměřenou činže vyšší, a to ani tenkrát, když přeměna bytu v místnost obchodní se stala proti původní nájemní úmluvě.

V nař. rozhodnutí však nájemní úřad uznal nájemné za místnost do dvora ležící za přiměřené částkou 100 K měsíčně proti dřívější měsíční činži 25 K z důvodu, že místnost ta byla přeměněna z obytné na obchodní. Tím tedy opět vyslovil, že z místností obchodních je přiměřenou činže vyšší než z bytů a tak se octl v očividném rozporu s názorem vysloveným v cit. nálezu. Na tom nemění ničeho okolnost, že v rozhodnutí svém nájemní úřad uvedl, že nová činže není zvýšením dřívější, nýbrž něčím novým, ježto dříve tu byl byt a nyní místnost obchodní. Jest nesporným faktem, že jde o touž místnost v nezměněném stavebním stavu, a stanoví-li se pro ni nová činže vyšším obnosem než před tím, lze v tom viděti jen její zvýšení.

Z toho jest patrné, že položka b) nař. rozhodnutí stanovena byla nezákonným způsobem. — — —